

hodnutí odvolacího soudu a potvrzením rozsudku prvního soudu nejvyšším soudem ihned může nabýti a nabyt by vlastnosti exekučního titulu ve smyslu § 1 ex. ř., schopného nejen k povolení a k výkonu exekuce zajišťovací, nýbrž ku povolení a provedení exekuce uhražovací. S druhé strany plyne z §§ 376 čís. 3 ex. ř., že provedení povolených exekučních úkonů na návrh nemá nastati a že již provedené exekuční úkony mají býti zrušeny, když peněžitá pohledávka, k jejímuž prospěchu exekuce byla povolena, věřiteli byla právoplatně oduznána neb když její zánik právoplatně bude zjištěn. Tomu tak není v souzeném případě, jakž bylo doličeno, poněvadž právoplatně o osudu pohledávky žalovaného bude uznáno teprve nejvyšším soudem, pokud se týče potvrzením rozhodnutí odvolacího soudu teprve po konečném právoplatném vyřízení sporu vráceného prvnímu soudu. Podle toho nemůže usnesení odvolacího soudu ve smyslu § 496 čís. 3 c. ř. s. platiti za právoplatné oduznání nároku, poněvadž odvolací soud podle §§ 499, 479 c. ř. s. ve zrušovacím usnesení nařídil, že s položením roku před prvním soudem jest vyčkati až zmíněné usnesení odvolacího soudu vejde v moc práva a takové usnesení odvolacího soudu podle § 519 čís. 3 jest napadatelné, pročež právní moc ještě nenastoupila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňující jen dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněno. Žalobkyně ani nenamítala, že zanikl nárok, pro který zajišťovací exekuce byly povoleny (§ 35 ex. ř.), ani nečinila námitek proti povolení těchto exekucí (§ 36 ex. ř.), nýbrž domáhá se toho, by zajišťovací exekuce, povolené žalovanému usnesením krajského soudu ze dne 9. března 1926, ohledně 8.030 Kč s 6% úroky od 20. září 1924 a útrat první stolice byly prohlášeny za nepřipustny a ohledně těchto nároků byly zastaveny proto, že zanikl exekuční titul, na jehož základě byly povoleny. Žaloba tato jest přípustna (§ 402 ex. ř. a § 39 čís. 5 ex. ř.), ale není opodstatněna. Nejvyšší soud vyslovil a blíže odůvodnil již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 1743, že zajišťovací exekuci lze zrušiti jen tehdy, byla-li současně s prohlášením neplatnosti nebo neúčinnosti rozsudku nebo s jeho zrušením zajištěná pohledávka právoplatně oduznána nebo současně právoplatně zjištěn její zánik. To se však v tomto případě nestalo, jelikož rozsudek, tvořící exekuční tituly, byl odvolacím soudem zrušen podle § 496 c. ř. s. a spisy vráceny do první stolice k jednání a rozhodnutí. V takovém případě slušelo by zamítnouti návrh podle § 376 čís. 3 ex. ř., a nemůže výsledek býti příznivějším pro odpůrce, když místo návrhu podal žalobu.

Čís. 7550.

Šicí stroj jest podle § 251 čís. 6 ex. ř. vyloučen z exekuce, třebaž dlužnice neměla živnostenského oprávnění k provozování své (drobné) živnosti; záleží jen na tom, zda skutečně živnost provozuje.

Věci z exekuce vyňaté nepodléhají ani zákonnému zástavnímu právu pronajímatelovu podle § 1101 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, R II 341/27.)

K vydobytí dlužného nájemného zabavil soud první stolice šicí stroj dlužnice. Návrh dlužnice, by byl šicí stroj vyloučen z exekuce, soud první stolice zamítl, rekursní soud exekuci ohledně šicího stroje podle § 39 čís. 2 ex. ř. zrušil. Důvody: Dlužnice navrhla, by exekuce ohledně šicího stroje byla zrušena, pokud se týče by tento stroj z exekuce byl vyloučen, poněvadž strana povinná potřebuje zabaveného stroje nevyhnutelně ku své výživě, kterou si opatřuje šitím prádla. Žádala tedy zrušení exekuce ohledně tohoto stroje, poněvadž jest vzhledem k ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. nezabavitelným. Prvý soudce však tento návrh zamítl, dospěv šetřením k přesvědčení, že dlužnice šicí stroj prodávala a že ho tudíž nepotřebuje nutně ku své obživě. Prvý soudce však je v tomto ohledu nesprávného právního názoru, poněvadž měl pouze rozhodnouti, zda strana povinná skutečně potřebuje zabaveného stroje k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti a zda jedná se o osobu, která si ruční prací opatřuje výdělek. V tomto směru však bylo potvrzeno a první soudce také připouští, že strana osvědčila potvrzením městské rady v H. ze dne 16. července 1927, že strana povinná potřebuje zabavený šicí stroj k šití prádla, čímž si opatřuje výdělek k uhájení své výživy, poněvadž jinak jest úplně nemajetná. Již tímto potvrzením jest prokázáno, že se jedná o šicí stroj, tedy o věc, která podle § 251 čís. 6 jest nezabavitelná, a proto mělo býti návrhu povinné strany na zrušení exekuce ohledně tohoto stroje vzhledem k ustanovení § 39 čís. 2 ex. ř. vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Soud první stolice sice zjistil, že dlužnice prodávala svůj, nyní zabavený šicí stroj, by mohla nájemní pohledávku vymáhající věřitelky uspokojiti, a to ještě před jeho zabavením; tím však není nikterak vyvráceno tvrzení dlužnice, osvědčené úředním potvrzením městské rady v H., že stroje nutně potřebuje k vlastní obživě ve své drobné živnosti, záležející v šití prádla pro rodiny, a že ho potřebovala i v den jeho zabavení. Správně usoudil tedy rekursní soud, že šicí stroj jest vyloučen z exekuce podle § 251 čís. 6 ex. ř., při čemž jest lhostejno, zda dlužnice provozuje drobnou živnost na základě živnostenského oprávnění, čili nic., neboť rozhodným jest pouze skutečné provozování živnosti. Tomu není nikterak na závalu ani ustanovení § 1101 obč. zák., podle něhož svršky do domu vnesené jsou podrobeny zákonnému zástavnímu právu pronajímatelovu od doby jich vnesení; neboť předpis § 251 ex. ř., podle něhož jsou některé věci vyňaty z exekuce, jest dán z důvodů sociálních, tedy veřejných a působí

absolutně a proti každému zabavení tou měrou, že věci takto z exekuce vyňaté nejsou podrobeny ani zákonnému zástavnímu právu pronajímatelovu. Bylo proto potvrditi rozhodnutí soudu rekursního z jeho správných, stavu věci i zákonu odpovídajících důvodů.

Čís. 7551.

Nejde o rozepři právoplatně rozsouzenou, byla-li v původním sporu o zaplacení odbytného nemanželskému dítěti zamítnuta žaloba jediné proto, že mělo býti žalováno o placení důchodu, v druhém sporu pak se bylo domáháno placení tohoto důchodu.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, R II 364/27.)

Proti žalobě nemanželského syna proti nemanželskému otci o placení výživného měsíčních 300 Kč vznesl žalovaný námitku rozsouzené rozepře, již soud první stolice vyhověl a žalobu zamítl, rekursní soud zamítl námitku rozepře zahájené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dřívější žalobou, jež byla rozsudkem krajského jako odvolacího soudu ze 17. června 1927 právoplatně zamítnuta, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení jistiny 15.000 Kč podle § 1231 obč. zák. a zaopatření podle § 166 obč. zák. Při jednání doplnil žalobní udání přednesem, že se pro churavost nemůže ještě sám živiti, aniž však změnil návrh žalobní. Procesní soudce vyložil nový přednes v ten rozum, že žalobce požaduje zažalovaných 15.000 Kč také ještě z důvodu povinnosti otce, živiti nemanželského syna podle § 166 obč. zák., připustil tuto částečnou změnu, přesněji řečeno, doplnění důvodů žalobních, ale zamítl žalobu, poněvadž byl názoru, že žalobce nemá ani na výpravu, ani na zaopatření, ani na výživu právního nároku. Kdyby bylo zůstalo při tomto rozhodnutí, překážela by ovšem každé nové žalobě o výživu z důvodu otcovství žalovaného a churavosti žalobcovy námitka věci rozsouzené, bez ohledu na to, zda by novou žalobou bylo požadováno zaplacení určité jistiny, či placení renty, či výživa naturální. V moc práva nevešel však tento rozsudek, nýbrž rozsudek odvolacího soudu, jenž sice žalobu, pokud se opírala o povinnost žalovaného k výživě podle § 166 obč. zák., rovněž zamítl, ale z důvodů podstatně jiných. Uznal, že i kdyby příslušel žalobci nárok na výživu, nemohl by žalovati tak, jako žaloval, totiž o zaplacení určité sumy jednou pro vždy, nýbrž jenom o placení vyživovací renty. Zamítl žalobu toliko z toho důvodu, že nebylo žalováno o rentu, nýbrž o odbytné, a odmítl výslovně zabývati se otázkou, zda a pokud vyživovací povinnost žalovaného byla dotčena smírem o odbytném z 29. dubna 1901, jakož i, zda žalobce výživy pro